

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 4-A DUPĂ PAȘTI
(Vindecarea
slăbănogului de la Vitezda)
SF. AP. SIMON ZILOTUL

BISERICA, BETEZDA LUI HRISTOS

În Ierusalim, la scâldătoarea Betezda - care înseamnă Casa mii - în cele 5 pridvoare ale ei, zăceau mulți oameni bolnavi, orbi, schiopi, uscați, așteptând tulburarea apei, pentru că un Înger al Domnului se cobora în scâldătoare și tulbura apa, iar primul care se cobora în apă se vindeca indiferent de ce boală era cuprins.

Într-o zi, venind la această scâldătoare și văzând multă durere în jurul Său, Mântuitorul Hristos întâlnește un om paralizat, care de 38 de ani zăcea în suferința sa, nădăjduind că poate într-o zi cineva îl va ajuta să intre și el în scâldătoare, să se vindece de boala lui.

Era nevoie de cineva ca să-l ajute, nu putea singur. Mântuitorul îl întreabă: „Vrei să te faci sănătos?” Desigur că dorea să se facă bine, dar nu avea om lângă el. Știind Domnul că mulți ani avea în suferința sa, fără să-l întrebe nimic de păcatele lui, cum făcuse în alte cazuri (slăbănogul din Capernaum), îi spune direct: „Ridică-te, ia-ți patul tău și te du la casa ta.”

Între altele, putem citi că Hristos îl dezleagă de neputința sa și îl face să înțeleagă că are Om lângă el pe Mântuitorul Hristos, făcut Om ca să vindece pe om.

Slăbănogul ascultă de porunca lui Iisus se ridică și pleacă la casa sa. Mântuitorul discret se amestecă în mulțime, încât slăbănogul nu l-a recunoscut cine este. Fiind sâmbătă, în ziua aceea fariseii și cărturarii îl acuză pe cel vindecat că nu se cuvenea să-și ia patul și să meargă la casa sa. El le spunea cu îndrăzneală că cel care l-a vindecat i-a dat poruncă să facă acest lucru.

Nu peste mult timp, Mântuitorul trecând pe la Templu îl găsește pe cel vindecat acolo. Probabil s-a dus să mulțumească lui Dumnezeu pentru binefacerea pe care a primit-o.

Acum are loc descoperirea cauzei bolii acestui om, chiar dacă acesta era acum vindecat. Mântuitorul nu lasă lucrurile neclare și îi spune că la rădăcina bolii sale

În Duminica a 4-a după Sfintele Paști, pericopa evanghelică de la Ioan, cap. 5, 1-15, ne relatează minunea vindecării de către Mântuitorul Hristos a unui om paralizat (slăbănog) la scâldătoarea Betezda din Ierusalim. Minunile săvârșite de Mântuitorul Hristos asupra multor persoane aflate în boală și în suferință pun în lumină atât puterea dumnezeiască a lui Iisus, cât și faptul că din iubire milostivă față de omul aflat în suferință Hristos se coboară asupra durerii umane și vindecă pe om la trup și la suflet. Căci El a venit „Să caute și să mântuiască pe cel pierdut.” Cu această putere tămăduitoare care este Trupul Său Înviat și Slăvit, rămâne prezent în Biserica Sa, adevărată Betezda tămăduitoare, dăruind prin Sfintele Taine vindecare și sfințire vieții noastre.

stăteau păcatele pe care le-a făcut și care i-au fost iertate.

Îi spune Domnul imperios: „Iată, te-ai vindecat, de acum să nu mai greșești, ca să nu ți se întâmple ție ceva și mai rău”. Deci tămăduit la suflet și la trup, paralizatul este un om nou, născut din apă și din harul lui Hristos, de aceea minunea de la Betezda prefigurează Sfânta Taină a Botezului.

Din relatarea vindecării slăbănogului învățăm să fim aproape de cei aflați în

suferință, să le arătăm compasiune și iubire, să-i ajutăm la vindecarea sufletelor lor, prin pocăință, rugăciune și credință, să-i sprijinim și în neputințele trupului, dându-le curaj, ca prin răbdare și credință să-și poată duce până la capăt crucea suferințelor. Prin Biserică și prin Sfintele Taine Hristos e prezent și lucrează la înnoirea și sfințirea vieții noastre.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL APOSTOL SIMON ZILOTUL, OCROTITORUL FAMILIEI

Sfântul Apostol Simon Zilotul este mirele de la Cana Galileii. La nunta lui, Iisus a făcut – la cererea Maicii Domnului – prima minune: prefacerea apei în vin. A fost numit Canaanitul sau Zilotul spre a-l deosebi de Sfântul Petru și de Sfântul Simeon „fratele Domnului”, urmașul Sfântului Iacob la Episcopia Ierusalimului.

Sfântul Simon Zilotul, numit și Natanael, și-a lăsat casa, părinții și mireasa pentru Mirele cel ceresc. De neam din Cana Galileei, era apropiat Domnului nostru Iisus Hristos și Maicii Sale.

După Pogorârea Duhului Sfânt, a început a propovădui și el, alături de Apostoli, Evanghelia în toată lumea. El a mers în Mauritania, Africa și Britania, acolo unde și-a dat și sufletul său, fiind răstignit și îngropat.

Moaștele Sfântului Simon Zilotul în București

La biserica Podeanu, în apropierea Pieței Chibrit, se află o părticică din sfintele sale moaște. Sunt acoperite de un baldachin construit după modelul celui

aflat la Roma, într-una din catacombele unde se află moaștele Sfinților Chiril și Metodiu. Mulți vin la Biserica Podeanu pentru a-i cere Sfântului Simon Zilotul ajutorul în căsătorie.

Moaștele Sfântului Simon Zilotul au fost aduse aici din 1971 de episcopul Valerian Zaharia, episcop al Oradiei, care va fi adăpostit într-o casă parohială a bisericii Podeanu. Preasfințitul Valerian ajunge în București pentru că s-a opus autorităților comuniste care au închis mănăstirile din țară în urma decretului 410. Din 1971 și până în 1996 a fost cu adevărat o taină, căci episcopul Valerian păstra moaștele Sf. Apostol Simon Zilotul, se închina lor și nu lăsa pe nimeni să intre în acea cameră, decât pe cei apropiați. Doar înainte de a-și da sfârșitul în mâinile lui Dumnezeu a lăsat ca această taină să fie cunoscută și a dăruit aceste odoare de preț bisericii Podeanu. ❖

Sfântul Mucenic Ioan Valahul, un alt Iosif cel Frumos

arzând, prădând și omorând și luând la plecare o mulțime de robi dintre români.

Astfel, în toamna anului 1659, Ioan, un tânăr de 15 ani, este luat printre cei robiți. Voinic și chipeș, frumusețea lui feciorenică atrăgea privirile tuturor, încât, pe drumul către Istanbul, un oștean turc bogat l-a cumpărat cu gând să-l silească spre păcatul blestemat al sodomiei. Tânărul Ioan s-a împotrivit cu scârbire și încercând să fugă, l-a răpus pe spurcatul agarean. Fiind prins și dus la Istanbul, este dat văduvei turcului ucis, pentru ca ea să facă cu dânsul ce va voi.

Stăpâna tânărului l-a pus la început printre slugile sale; dar văzându-l preafrumos la înfățișare, s-a aprins de poftă pentru el, ca oarecând femeia lui Putifar din Egipt pentru Iosif cel preafrumos și înțelept. Împotrivindu-se tânărul Ioan atât poștei femeii cât și încercării de a-l face mahomedan, văduva îl predă autorităților ca să-l pedepsească pentru uciderea soțului ei. Sfântul Ioan este azvârlit în temniță, fiind supus la înfricoșătoare chinuri. Femeia turcului ucis venea zilnic la temniță, încercând să-l înduplece pe Ioan să-i facă voia.

Ostenindu-se prigonitorii în zadar, au cerut vizirului să-l dea pe tânăr la moarte. Și scoțându-l din temniță, călăii l-au dus la o margine a Istanbulului, la locul numit pe atunci Parmak-Kapi (adică Poarta Stâlpului), lângă Bezesteni (adică piața marelui bazar al neguțătorilor); aici i-au pus gâtul în ștreang și l-au înălțat în spânzurătoare, omorându-l, în ziua de 12 ale lunii mai, într-o vineri înainte de Înălțarea Domnului, din anul mântuirii 1662.

Așa a trecut către veșnicile locașuri tânărul

mucenic român Ioan, în primăvara vieții sale, când avea numai 18 ani. Trupul său feciorenic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau poate a fost îngropat de creștini cucernici în vreun loc din jurul Istanbulului, unde numai Dumnezeu și sfântul însuși știe. Iar istoria scurte dar pilduitoarei sale vieți a așternut-o în scris marele învățat grec Ioan Cariofil din Istanbul, care a trăit pe vremea sfântului, fiind martor al pătimirilor lui. ❖

Să arzi pentru Dumnezeu

Atunci când omul trăiește fără Dumnezeu, fără liniște, fără încredere, aci cu frământare, zbugium, întristare, deznădejde dobândește boli trupești și sufletești. Adevărata smerenie nu vorbește, nu rostește cuvinte „smerite”, adică „sunt păcătos, nevrednic, ultimul dintre toți”. Cel smerit se teme să nu cumva să cadă în slavă deșartă prin cuvintele cele „smerite”. Aici nu se apropie harul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, harul lui Dumnezeu se află acolo unde există smerenie adevărată, smerenia dumnezeiască, desăvârșita încredere în Dumnezeu, dependența de El.

Asta are mare valoare, să fii călăuzit de Dumnezeu, să nu ai nicio voie. Robul nu are nicio voie: ce vrea domnul său. Tot astfel și credinciosul rob al lui Dumnezeu. Devii rob al Lui, dar în Dumnezeu afli slobozire. Aceasta este adevărata libertate. Să arzi pentru Dumnezeu. Asta-i totul. Am mai spus-o. Dacă ești biruit de Dumnezeu, ești robit Lui și trăiești în libertatea fiilor lui Dumnezeu: „... ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește” (II Petru 2, 19). (*Ne vorbește părintele Porfirie - Viața și cuvintele, Editura Egumenița, 2003, p. 258*)

Atrăit în Țara Românească, în vremea domnitorilor Matei Basarab și Mihail Radu. A fost martirizat pentru nelepădarea de credința drept măritoare creștin ortodoxă în anul 1662, la data de 12 mai, atunci când se săvârșește și pomenirea sa în calendarul bisericesc.

S-a născut din părinți de bun neam și binecredincioși, pe la anul 1644. Venind la domnie Mihail Radu (zis Mihnea al III-lea), acesta se răzvrătește împotriva turcilor, plănuind să se unească cu domnii țărilor creștine din jur și să scape țara sa de sub robia turcească. Dar sultanul Mahomed al IV-lea trimite oaste mare, care biruiește armata lui Mihnea. Au făcut turcii prăpăd și pustiire mare în biata țară,

BISERICA, MODEL DE IUBIRE FAȚĂ DE NEAM, DE CURAJ ȘI DE JERTFĂ

Istoria ne arată că omenirea a trecut prin grele și nimicitoare epidemii de-a lungul timpului. Ciură, holeră, gripă spaniolă, tifos exantematic sunt doar câteva din bolile ucigătoare care au lăsat în urma lor milioane și zeci de milioane de morți în întreaga lume. Iar România nu a fost ocolită. Greu încercată, de pildă, a fost în timpul Primului Război Mondial, când țara noastră s-a confruntat cu două epidemii: tifos exantematic și gripă spaniolă.

In anul 1916, armata română se refugiază în Moldova. Și odată cu ea și administrația, dar și sute de mii de refugiați. Linii de cale ferată blocate de vagoane, lipsa spațiului locativ, a alimentelor, și a lemnului sunt o parte din probleme. Iar sistemul medical nu avea medicamente și paturi. Așadar, cu greu se va face față izbucnirii epidemiei de tifos în decembrie 1916. Iașiul, acum capitală a României, era asaltat de sute de mii de refugiați. Oamenii dormeau pe unde apucau, prin vagoane, pe străzi, prin grajduri, îndurau frigul și foamea, mulți mâncând abia la câteva zile.

Epidemia pune stăpânire pe Moldova. O adevărată tragedie. Frica și panica se instaurează căci oricine se poate contamina. Chiar și regina Maria nota în jurnalul său: „Nu pot decât să-mi pun nădejdea în Dumnezeu ca să-mi ajute să trec prin toate primejdiile fără să prind molima”.

Curajul Reginei Maria și ajutorul Bisericii Ortodoxe Române

Prin efort comun oamenii încep lupta împotriva acestui inamic de temut, tifosul. Regina Maria, Mitropolitul Pimen al Moldovei și prințesa Olga Sturdza, reprezentată a Societății Naționale a Femeilor Ortodoxe Române, sunt pionierii care se pun în slujba semenilor. În ziua de 10 decembrie 1916, regina Maria scria în jurnalul său: „După prânz, mare comitet pentru ajutorarea refugiaților. Olga Sturdza și Mitropolitul Pimen sunt plini de idei practice și ne aduc mare ajutor”. Așadar, atunci, ca și acum, Biserica a colaborat cu administrația pentru binele neamului, regalitatea și Biserica fiind cei doi poli care au luptat pentru salvarea oamenilor.

Regina Maria va fi permanent în spitale și acolo unde se organizau saloane improvizate pentru primirea miilor de bolnavi de tifos. Va fi mereu printre bolnavi, va mângâia pe cei bolnavi – la propriu! – îi va îmbărbăta și le va da speranță. „Toate mi se par prea anevoioase, prea aspre, prea grele, prea îngrozitoare; nici o putere omenească

nu e în stare să suporte o atât de strivitoare disperare, fără a fi doborâtă. Dar voi îndura toate, am jurat să le îndur amarul până la sfârșit. Toți mă chemau în toate părțile, de câte ori se ivea vreun dezastru sau vreo întâmplare îngrozitoare, strigătul tuturor se înălța spre mine, regina lor, și din pricina credinței ce aveau în mine, găseam mii și mii de feluri de a le veni în ajutor. Niciodată nu mi-am astupat urechile în fața unui strigăt de ajutor. Una dintre priverile cele mai îngrozitoare ce am văzut vreodată a fost ceea ce se numea triajul din gări. Dante n-a născocit niciodată un iad mai înfiorător! Ca pretutindeni, eram chemată să ajut și aici, deoarece epidemiile ce se iveau constituiau o primejdie pentru întreg orașul”.

Biserica Ortodoxă Română în linia întâi a luptei cu epidemia

Alături de Regina Maria, prin lucrarea Mitropolitului Pimen, Biserica Ortodoxă Română va răspunde exemplar nevoilor oamenilor: se pun la dispoziție mănăstiri, monahi și monahii, preoți din parohii, asociații ortodoxe. Călugării au fost în prima linie a luptei cu epidemia de tifos. Peste 200 de monahii aveau deja pregătire de specialitate pentru a acorda îngrijiri răniților și bolnavilor. Multe dintre ele au căzut la datorie, victime ale cumplitei epidemii.

Mănăstirile Moldovei devin spitale ori ateliere. Neamț, Văratec sau Bistrița sunt doar câteva din mănăstirile în care s-a muncit fără preget pentru salvarea celor bolnavi. Astfel, în anul 1917, Biserica a fost model de iubire față de neam, de curaj, de jertfă și demnitate în fața unor mari încercări. Pe de altă parte, la sate, preoții strângeau alimente, haine și bani pentru a-i ajuta pe cei în nevoie. În spitale, pe front sau în spatele frontului, îngrijind bolnavi și răniți, ajutând văduvele, orfanii și pe cei lipsiți, întregul cler din Moldova a fost prezent la drama poporului român, plătind chiar și cu viața.

După informații mele, circa 300.000 de decese s-au înregistrat în Moldova în perioada 1916-1917. Zeci de mii de oameni au învins însă boala.

Atunci, ca și acum, Biserica Ortodoxă Română a fost prezentă în durerile și nevoile semenilor și ale sistemului medical. Și s-a îndreptat, ca și acum, și spre cei care, deși nu erau bolnavi, nu-și putea asigura cele necesare traiului. Astăzi, în pandemia Covid 19, Biserica, în integralitatea ei, de la Patriarhie până la ultima parohie, a făcut mari eforturi, unele cuantificabile, cum ar fi de echipamente medicale și de protecție, iar altele, de exemplu ajutoarele pentru cei izolați, bătrâni și singuri, nu întotdeauna măsurabile. Cifrele însă pe total sunt mari, acțiunile nenumărate. Practic, de la începutul pandemiei nu este zi în care Biserica să nu răspundă cererilor sistemului medical sau nevoilor semenilor. Poate nu am avut ochi pentru asta. Iar mulți dintre slujitorii sfântului altar au acționat cu discreție și smerenie, alături de noi, credincioșii. Dar cu siguranță Dumnezeu a lucrat fapta cea bună acolo unde trebuia.

La sfârșitul Primului Război Mondial, Mitropolitului Pimen a scris: „Povestind pe scurt cele ce s-au petrecut în mănăstiri în vremea războiului, m-am convins că ei, călugării și călugărițele noastre, fiind pregătiți de cu vreme, și-au făcut datoria cu vrednicie, ca orice adevărat fiu al țării, îngrijind răniții și mai ales bolnavii exantematici. Și pentru că călugării și călugărițele din Moldova au știut să-și facă datoria în vreme de război, cu drept cuvânt li se cuvin din partea țării cinste și considerație, iar din partea mea, ca Mitropolitul lor, le exprim mulțumirile și binecuvântările mele”.

Cuvinte care și azi, în pandemia pe care o trecem, sunt valabile. **(Sursa informațiilor: Prof. Dr. Dorin Stănescu - „În oglinda istoriei. Tifosul din 1917 și salvarea din epidemie”, ziarul Lumina, 3 mai 2020) ❖**

SF. IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI SF. CUV. SILA, PAISIE ȘI NATAN DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI

Canonizați în ședința din 6-7 iunie 2016 a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Mitropolitul Iacob Putneanul al Moldovei este prăznuit în data de 15 mai, iar apropiații săi, Cuv. Sila, Paisie și Natan, în data de 16 mai.

Mitropolitul Iacob Putneanul a fost ctitor al învățământului românesc și un ales părinte duhovnicesc, veghetor și înnoitor al vieții monahale de la Măn. Putna și așezămintele ei în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Sfântul Ierarh Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei

S-a născut la 20 ianuarie 1719. La vârsta de 12 ani intră în obștea Mănăstirii Putna, este tuns în monahism în anul 1733, apoi hirotonit diacon și - la numai 17 ani - preot. Este ales egumen al Măn. Putna la 25 de ani și episcop de Rădăuți la 26 de ani. După numai cinci ani ocupă scaunul de mitropolit al Moldovei de la Iași. Între 1750 și 1760, desfășoară o intensă activitate pastorală și socială, promovează cultura și tiparul românești și veghează la traducerea de cărți folositoare de suflet. Deschide o tipografie, unde tipărește peste 15 cărți de slujbă și de învățătură în limba română, cărți de folos și în Transilvania pentru apărarea identității ortodoxe a românilor de acolo. În 1755 tipărește „Bucvarul”, primul Abecedar din Moldova, iar în 1759, la propunerea lui, se înființează în satul Putna prima școală elementară rurală din Moldova atestată documentar, școală care funcționează fără întrerupere până astăzi.

Pentru că în perioada domniilor fanariote a intervenit pentru eliminarea unor impozite împovărătoare, intră în conflict cu conducători politici din acei ani și este nevoit în 1760 să se retragă din scaunul mitropolitan și să revină la Putna. Reface mănăstirea aproape în întregime, devenind al doilea mare ctitor al ei, după Sf. Ștefan cel Mare. Este sprijinit în această lucrare de monahii mănăstirii și ai sihăstriilor, printre care și de Cuv. Sila și Natan. Pe 11 mai 1778 este tuns în schima mare la Sihăstria Putnei de către duhovnicul și colaboratorul său de decenii, Cuv. Natan. Pe 15 mai 1778 trece cu pace la Hristos Domnul, fiind înmormântat în pridvorul Măn. Putna. Mitropolitul Iacob și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului prin Sfintele Taine, rugăciune, educație și cateheză, apărării celor nedreptățiți și

promovării culturii și spiritului românesc.

Sfântul Cuvios Sila

Născut în jurul anului 1697, intră de mic în mănăstire, la Schitul Orășeni din Botoșani. Prin anii 1710-1715, murind părintele duhovnicesc al acestui schit, Cuv. Sila pleacă la Schitul Sihăstria Putnei. Este călugărit de către starețul Teodosie. După trecerea acestuia la cele veșnice, noul stareț, Dosoftei, îl hirotonește diacon, preot și apoi îl tunde în marea schimă. În octombrie 1731, mitropolitul Antonie al Moldovei dă binecuvântare ca ieroschimonahul Sila să fie de ajutor bătrânului stareț Dosoftei.

Starețul Dosoftei îl trimite la boierii din Moldova, iar mai târziu, Mitropolitul Iacob îl trimite în Țara Românească pentru a strânge fonduri, în special pentru refacerea Mănăstirii Putna. Cuv. Sila este socotit între ctitorii noi din veacul al XVIII-lea ai Măn. Putna. Murind starețul Dosoftei, în 1753 Mitropolitul Iacob îl numește pe Cuv. Sila stareț al schitului.

După ocuparea nordului Moldovei de către Imperiul Austriac în 1775, doar trei mănăstiri rămân deschise, celelalte mănăstiri și toate schiturile, inclusiv Sihăstria Putnei, fiind închise.

Cuv. Sila este chemat la Domnul la 23 aprilie 1783, purtând în suflet rana pricinuită de asuprirea monahismului.

Sfântul Cuvios Paisie

Puține lucruri sunt consemnate despre viața Cuv. Paisie înainte de a intra în Sihăstria Putnei. La 30 mai 1765, fiind deja viețuitor al schitului, mărturisește că a fost egumen la Măn. Sf. Ilie în vremea domniei lui Constantin Cehan Racoviță (1749-1753; 1756-1757), apoi a

ajuns la Măn. Râșca și de aici la Sihăstria Putnei. Se spune despre el că era ca un stâlp de foc, povățuitor adevărat și sprijinitor pentru toți. Se pare că avea darul înaintevederii. A trecut la cele veșnice pe 16 decembrie 1784.

Sfântul Cuvios Natan

S-a născut în zona Pașcanilor și a fost multă vreme viețuitor la Măn. Putna și chiar eclesiarh al acesteia. Purta numele de Nathanail, dar dornic fiind de mai multă liniște, se retrage la Sihăstria Putnei și este tuns în schima mare, cu numele de Natan.

Cuv. Sila, simțindu-și sfârșitul aproape, îl lasă la 10 martie 1781 ca „stareț și părinte fraților” pe „cuv. Nathan duhovnicul”, la care însuși Mitropolitul Iacob se spovedea. Înzeștrăț și cu darul caligrafierii, Cuv. Natan a scris numeroase lucrări.

Odată cu ocupația austriacă, schitul trece prin mari lipsuri, iar Cuv. Natan trimite o serie de scrisori, în anii 1782-1783, pentru a cere sprijin material. Se mută cu pace la Domnul în 26 decembrie 1784.

Aflarea sfintelor moaște

După mai bine de 200 de ani, în 1990, părinții Măn. Putna încep refacerea schitului Sihăstria Putnei. Pe 24 aprilie 1990 sunt aflate sfintele moaște ale Cuv. Sila, Paisie și Natan. Mai întâi este găsită piatra de mormânt a Cuv. Sila, în partea dreaptă a bisericii schitului, la exterior, cu inscripția „Aici zac oasele ieroschimonahului Sila, care au răposat văleatul 1783, aprilie 23”. Moaștele sale sunt aflate galbene și frumoase. Pe aceeași latură, lângă naos, este aflată piatra de mormânt a Cuv. Paisie, cu inscripția „Aici odihnesc oasele robului lui Dumnezeu Paisie ieroschimonahul, și au răposat la văleatul 17 [...]”, iar sub lespede se găsesc moaștele sale, tot galbene și frumoase, cu o putere harică deosebită. Osemintele Cuv. Natan sunt descoperite în interiorul bisericii.

Pe 15 iunie 2016, în prezența ÎPS Arhiepiscop Pimen, este desfăcută cripta Sf. Iacob Putneanul și este aflat trupul acestuia îmbrăcat smerit, doar în veșmânt monahicesc de schimnic, cu o cruce simplă, din argint. Și osemintele sale purtau culoarea sfințeniei și pecetea desăvârșirii.

Proclamarea solemnă a canonizării sfinților putneni, intrați deja în evlavie poporului și cunoscuți ca făcători de minuni, a avut loc pe 14 mai 2017, la Măn. Putna. **(Sursa informațiilor - putna.ro) ❖**